

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρευόμεν τών Παρθενώνων.

Τών θρον μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα παλύ.

Γράμματα και συνδρομαί—απέυθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—όκτ'ω φράγκα είναι μόνο.
Για τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπί
δτι πολούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την ανάλογον τιμήν, κι' όποιος απέξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι'αύτ'α Ταχυδρομείων τέλη.

Δώδεκα μινός Γενάρη
κι' ή Βουλή μας αριόδαρει.

'Επτακόθα σαράντα κι' έφτα,
τί συμπάντα για στίχους κι' αύτα.

Κλαίει τ'ό γυνωτό ζευγάρι
του Φαλήρου τ'ό λειοντάρι.

Φ.—

Έλα να τόν κινήσωμεν
τόν λέοντα νεκρόν,
Έλα να τόν θρηνησωμεν
μέ δάκρυ μας πικρόν.

Σίμως να τόν ψάλωμε
και λόγους να τού βγάλωμε,
σύ μέ τόν επιτάφιον, κι' έγώ τόν επικήδειον,
και τήν ισχόν να θάψωμεν, τήν ρομήν τήν αίδιον.

Τ'ό στόμα δέν ανοίγειται
μέ τάλλα σαρκόβόρα,
πλησίσιέ τον, Περιλή,
και ψόφος είναι τώρα.

'Ατρόμητος θεώρησον τ'ό ζών τ'ό δασύ
και θάπεις σιγά σιγά τήν χλίτη τήν χρυσή.
Τώρα καθένος άφοδος τόν λέοντα θαυμάζει,
τώρα κανένος βρυχηθής ταύτάς μας δέν τρομάζει,
μήτε παγώνει σάν και πριν μ'έκεινο του τ'ό βλέμμα
λεοντοκάρδων αμυ.

'Ας ζαπλωθώμε ξενωαστοι 'στό τριχωτό κορμί του,
Έλα να περιπαίξωμε τήν ψόφα δύναμή του,
κι' έναν παιών άπάνω του μαζί μου ν' ανακρούσης...
κι' ως πās άνηρ ζυλεύεται δρυός καταπεσούσης,
Έτσι καθείς άνδρίζεται μέ σώμα ρωμαλέον
κι' όταν ψοφήση λέων.

'Ορατός και καμρωτός
τήν αυραν μας έρόφησε,
κι' έμφορξεί έπαυε κι' αυτός...
ήλθε, μās είδε, ψόφησε.

Κάτω 'στον ώμορο γαλό, κάτω 'στο περιγάλι,
ένα μεγάλο κόκκλο κατάπτε τ'ό θηροί,
και πηλαούσαν κι' έτρεχαν γιατροί μέ σεβιτάλι,
κι' άλλοι τ'ό 'θέλιαν ζεστό, κι' άλλοι τ'ό 'θέλιαν κρύο.

Χαμένα τ'ά τρεγάματα και τόσα γιατροσόφια,
και βλέπομε μιά δύναμη λεονταρία ψόφια.
Για κύτταξε τόν δυστυχή... και ποιος δέν τον οικτείρει;
φραντάσου νασαι λέωντας μέ νύχια και μέ γάϊταις,
και νέρχονται τριγύρω σου ντοντόροι μέ χλωστήρι
κι' άπάνω σου να γράφουσι λατινικιάς ρετσέταις.

Φαντάσου νασαι λέωντας, να τρέμουν 'στονόμα σου,
κι' όμως άπόδως να μιλούν κτηνίατροι σιμά σου,

ν' ακούεις τὰ συμβούλια, τὰς γνώμας τὰς σοφάς,
καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ὄρεξι δῶδ' ἑστῆς γαστροῦ νὰ φῆς.

Φαντάσου νῆσαι λέωντας, τὸ σύμπαν νὰ τρομάξῃς,
καὶ μ' ἓνα ψωροκόκκιλλο τὰ κῶλα νὰ τινάζῃς.
Ἐὶ ποῦ λοιπὸν μὴ δύναμις κί' ἀθάνατος ἀνδρεία,
ποῦ δὲν χρειάζεται ποτέ γαστροῦ καὶ σπετσαρία;
Καὶ ποῦ λοιπὸν μὴ δύναμις, ποῦ δὲν φοβάται Χάρο,
καὶ δὲν τὴν ῥίχνουν ἀψυχη 'στὸν ψωρημαῖον τὸ κάρο;

Ὡ λέον, σήμερα καὶ σὺ
κατήντησες ψοφῆμι,
κρέμα 'στὴ χαιτή τῆ γροσῆ,
κρέμα 'στὴν τσῆ φρήμη.

'Αλλοίμονον!.. δὲν εἰμπορεῖς
σὺν πρῶτα νὰ διακάνῃς...
πῶς ἔτσι μὲ παρατηρεῖς;
'ντροπή σου νὰ πεθάνῃς.

Διασκεδάζω μὴ χερά
μετὰ τοῦ σκελετοῦ σου...
πῶς 'πῆγες ἔτσι, φουκαρέθ;
φτοῦ σου, λειοντάρι, φτοῦ σου.

Φτοῦ σου, ζωντόβολο κοινὸ,
πούφαζαν τάντερά σου,
σ' ἐμπιάζω, σὲ περιφρονῶ,
καὶ πᾶνω τὴν οὐρά σου.

Γιὰ κῦττα το, βρέ Περικλῆ,
καὶ μοιρολόγησέ το,
καὶ πάρε ρωμὴν Ἡρακλῆ
καὶ περιφρονῆσέ το.

'Ἐλα καὶ σὺ, παλληκαρέθ,
καὶ γάιδεφέ του τὴν οὐρά,
ποῦ τώρα δὲν σκελεύει...
σκώμμα τὸ πᾶν καὶ χλεύη.

Π. — Λέων ἀπέθανε δαυὸς
κί' ἔλατε λέοντες καὶ σείς
τοῦ κυριεύοντος συρμοῦ
νὰ τὸν θρηνησῶμεν ἠοῦ.

Τὸν κλαῖνε τόσα ζωντανά,
κί' ἀντιλαλοῦνε τὰ βουνά
πῶς 'ψόφησ' ἓνα λέοντα
κί' ὁ κόσμος πάει λέοντα.

Μὰ τῶν προγόνων τὰς σκαῖς δὲν σὲ φοβοῦμαι, πῆδωμ,
καὶ γῶνα τὸ κεράλι μου μὲς 'στὸ φρικτὸ σου στόμα,
ὅπου κί' ἐγὼ μονάχος μου τὸ θάρρος μου θαυμάζω
πῶς σ' ἓνα στόμα λέοντος τὴν κεράλι μου βάζω.

Δὲν τρέμω τὰξσαγόνια σου, τὴν ὀδοντοστοιχία σου,
καὶ κλιῖω, λέον δύστηνε, τὴν τσῆ δυστυχία σου.
Ποῦ τῶν ὀδόντων ὁ τριγμῆς;

ποῦ κί' ὁ τῆς πείνας βρυγηθῆς,
ὅπου βαρὺς ἐνόνητο μὲ βρυγηθῆς κυμάτων
καὶ βρυγηθῆς Παιουσιῶν θηριῶδων κομμάτων;

Ποῦ τῆς οὐρᾶς τὸ κούνημα, τὰ νάξια σου τὰ πρῶτα,
ποῦ μόλις ἔβλεπες Ρωμῆ κί' ἔμεινε τὸν ἱππότην,
εὐθὺς μὲ περιφρόνησεν μὰς ἔστρεψες τὰ νῶτα
καθὼς κί' ὁ λέων ὁ γνωστός ἐμπρός 'στὸν Δῶν Κισσώτην;

Κί' ἀν τώρα σὲ περιφρονῶ, τί θὰ μοῦ κἀνῆς τάχῃ;
σὺν πρῶτα δὲν βουλιμῆξες, δὲν χαιρῆς αἶμα πίνων,
καὶ σ' ἀσκαλένια νύχια σου πῶς ἤθελα νὰ τάχῃ
νὰ τᾶμπτηγα σὲ κρέατα τεράτων ἀνηρωπίνων.

'Ἐσὺ σὰν ἦσων νηστικὸς τότ' ἐβρυχῆτο μόνον
κί' ἐμῆκιστο θυμόνων,
μὰ τὰ θεριὰ τάνθρωπῶν τάνθεατικισμένῃ
μουγγρίζουσε καὶ νηστικᾷ, καθὼς καὶ χορτασμένῃ.

Φ. — Λέων δαυὸς ἐρήγησε
καὶ τίς δὲν θὰ ριγῆσῃ;
λέων δαυὸς εἰσῆγησε
καὶ τίς δὲν θὰ σιγῆσῃ;

Τὸν κῆμον κατελύπησε
ὁ πόνος τοῦ θεριοῦ,
ποῦ τάντερά του 'τρυπήσε
κοκκάλα γαϊδουριοῦ.

Εὐδακίμων εἶχες ἄλλοτε μὲς 'στὴν Ἀβουσιάν,
μὰ 'στοῦ Φαλήρου τὰς ἀτάς
ὀδύνας ἔπαθες φρικτάς,
κί' ἀφῆλας τὸ σκελίον σου καὶ μνήμην ζιωνίων.

Τὸν Βασιλέα τὸν κλεινὸν ἠμνεῖτε τῶν θηριῶν
καὶ γράψετε 'στὸ μάρμαρον τὸ κατηρῆς καὶ κρῦον:
ἐνθάδε κεῖται Βασιλεὺς βουῶν, ἐρήμων, βράχων,
τὸ κλίμα δὲν τὸν 'σῆμασε τῶν Μαρθηνομάχων,
κί' ὁπότεν εἶδε τοὺς Ρωμηλοὺς ἐνόμησε κί' αὐτὸς
μέσα σὲ τὸσους λέοντας πῶς εἶναι περιττός.

'Οδύνης ρόγχοι βρέμοντες τὰ περίε συνεταράξεν
κί' ἐτρέχισαν ρητορικὴν λεοντοκάρδον γλώσσαν,
ὀδόντες ἄλλου λέοντος καὶ τοῦτον δὲν ἐσπάρξεν
ἀπὸ μανίκην ἔρωτος πρὸς λέκκιαν σφιγῶσαν,
οὐδ' ἔπλακ τὸν ἐφόνευσαν, οὐδ' Ἡρακλέους τύξον,
ἀλλ' ἄδοξος ἀπέθανε 'στὸ χῶμα τῶν ἐνδοξῶν.

Π. — Νάτος κατὰ γῆς βουθῆς,
ἐρημῶθη κί' ὁ κλωθῆς,
κί' ὅλος ὁ τῶν ζῶων κῆπος
σὲ προσβλέπει περιλύπω.

Πῶς μ' ἀσθeneῖαν πεζὴν
ἐξεμέτρησες τὸ ζῆν;
πῶς μὲ μὴ κληροκοκκάλα
πῶνος σ' ἔσεισαν σπασμοί,
ποῦ παρᾶσημα μεγᾶλα
τύνομά σου τὰ κοσμεῖ;

Μές 'στό λάκκο πώς χωρεῖς,
 νυχοπαράτε λέον,
 σὺ, ποῦ Στέμματα φρουρεῖς
 κι' εἶσαι κόσμος Βασιλείων;

Βαθυγαίτη Βασιλῆᾶ,
 πῶς σοῦ πέφτουν τὰ γεράκια;
 πῶς σέ γλείφουν τὰ σκυλιά;
 πῶς σέ τρώνε τὰ κοράκια;

Δέν θ' ἀπολαμβάνης πλέον
 τὴν φρεσκάδα τοῦ ζεφύρου,
 δέν θὰ βλέπης τώρα, λέον,
 τὰ κρογιάλια τοῦ Φαλήρου.

Μήτε μέρη κοπρισμένα
 κι' ἐκχειλίζοντας χειμάρρους,
 μήτε τοῦ Βωῦ τὰ τραῦνα,
 μήτε τοὺς Ξεροταγάρους.

Λεοντόκαρδοι Ριχάρδοι
 σὲ κυττοῦν μὲ κτυποκάρδι,
 κι' ὄλους τοὺς φοβίς' ἡ σκέψις
 μὴ τυχόν καὶ ζωντανέψης.

Θᾶρχονται κουτσοί, στραβοί,
 καὶ λαὸς θὰ σταματᾶ
 νὰ κυττάξῃ τὸ κλουβί
 καὶ γὰρ σένα θὰ ρωτᾶ,
 κι' οἱ φρουροί σου, πεθαμμένε,
 νάταν κι' ἄλλος θὰ τοῦ λένε.

Φ.—

Ποῦ τὸ μένος κι' ἡ βροντὴ σου;
 σὲ κηδεύουν ἄρον ἄρον,
 καὶ σκεπάς' ἡ λεοντῆ σου
 ράχαις τρωινῶν γαιθάρων.

Σάν τὸν ὄνον τὸν μυθώδη
τὴν φορεῖ καὶ κάθε νέος,
καὶ σκάνεται ὅτ' οὐδὲ
τόσος κόσμος κεχρηναῖος.

Κι' ἂν ἀέρης τὸν τὴν πέγνη
καὶ τὴν πρώτη δείχνει μοῦρη,
μὰ τὸ πλῆθος δὲν τὸν δέρνει
σάν τοῦ μύθου τὸ γαϊδοῦρι.

Τοῦνκνίον τὸν δοξάζουν,
τὸν περνοῦν ὅτ' οὐ Καλκοντάρι,
χαίρει, γαΐδαρε, φωνάζουν,
ποῦ μὲς ἔπερσες λειοντάρι.

Π. — Σὲ κηδεύει δόξης χώρα,
πλήθη στέκουν κι' ἀποροῦν,
καὶ τὴν λεοντῆν σου τώρα
μασκαράδες τὴν φοροῦν,
ποῦ ὅτ' ἀ μέρη των περνεῖ κάθε μακικαρὴ καμάρι
κι' ὡς εὐκλείας λεοντῆ θεωρεῖται τὸ σαμάρι.

Κύτταξε τί μασκαράδες
μουλαράτοι, κουλαραδες,
καὶ χρυσὲ τοῦς ψάλλουν ἔπη
πεινασμένων συρρετοί,
κι' ὁ Κερνάβαλος τοῦς βλέπει
καὶ τοῦς ρίχνει κομρετί.

Καὶ πότε λέγουν ἡ Βουλὴ πῶς θὰ συνεδιάσῃ;
Φ. — Θάλλῃ με τὸν Κερνάβαλο νὰ μὲς διασκεδάσῃ.
Π. — Καὶ τοῦτος ὁ Κερνάβαλος πότ' ἔρχεται, βρε βρεθί;
Φ. — Αὐτὸς θερρῶ πῶς ἔρχεται μὰ κι' με τὸ Τριφθί.
Π. — Καὶ τοῦτο πότε, Φα σουλῆ;
Φ. — Σ' ἤρξῃ δύο τοῦ Φλεαάρη.
Π. — Ἄμμ' ὁ Φλεαάρης;
Φ. — Ἐρχεται κατόπι τοῦ Γενάρη.
Π. — Ὁ Θεοτόκης ἔρθῃς;
Φ. — Τὸν εἶδα ἔμπρός μου ντοῦρο,
πρὸς τὸ Παλάτι πήγαινε καὶ κάπνιξ' ἕνα ποῦρο,
κι' ἐκεῖ κατὰ τὰ Ζάππεια καὶ τῆς Δενδροστοιχίαις
'θυμῆθηκα τοῦ Κόντη μας τῆς τόσαις ἀτυχίαις.
'Ἐντὸς ὀλίγου βρυχηθῶν θὰ γίνῃ συνακλιὰ
καὶ θάναι τούτων ἀπαρχὴ καὶ τέλος ἡ κοιλία,
θὰ βρυχηθῇ καὶ δεξιῶν κι' ἀριστερῶν ἡ ποίμνη,
θὰ βρυχηθῶν καὶ λέοντες, θὰ βρυχηθῶν καὶ σκύμνοι,
κι' ἀφοῦ καὶ πάλιν βρυχηθῶν γὰρ τὴν κοινήν πατρίδα
θὰ τρέξουνε τοῦ λέοντος νὰ πάρουν τὴν μερίδα.

Κι' ἀπὸ τοῦς τόσους βρυχηθῶν, ποῦ σμίγουν ἐκεῖ πέρα,
κανέναν μελλῶν ἐθνικὸς
τῆς Ρωμῆσύννης μουσικὸς
τοῦ γένους τὸ μελόδραμα θὰ βγάλῃ καμμιὰ μέρα.

Μὰ δὲν μὸς λές, βρε Περικλῆ, καὶ γὰρ τὴν Γεωργία;
Π. — Μοῦπαν οἱ κροτοστέρηδες πῶς ἔχουν ἀπεργία.
Φ. — Βλέπει καὶ σὺ δὲν ἔχουνε ταμάξι δὲν σοῦ λείπει...
κάλλιο καὶ τοῦτοι ν' ἀπεργοῦν, γὰρ νὰ μὴ νοιώθῃς λύπη
σὺν βλέπῃς ἄλλους, Περικλῆ, νὰ τρῶνε καροτσάδα,
καὶ σὺ ὅτους δρόμους νὰ γυρνῆς περὶ καὶ ποδαράδα.

Π. — Εἰς τὸν χορὸν τῆς Ριανκούρ, Ἄλφρεδε, προσεκλήθης;
Φ. — Ὅχι...

Π. — Γιατί;
Φ. — Ἐξέω κι' ἐνῶ... γιατί εἰσαι βλάξ κι' εὐθήης.
Π. — Πῶς δὲν ἐπῆγες κι' εἰς αὐτὸν, Ἄλφρεδε, νὰ ἀπατραφῆς
κι' ἀρσενικῶν καὶ θηλικῶν μητρῶν ν' ἀντιγραφῆς
πρὸς ἀγαλλίσαιν κι' ἐμοῦ καὶ τῶν ἀνεγνωστῶν; ...
σύρ μὰ παρὼλ παρήλλαξες, δὲν εἰσαι πικρὸ Γαστῶν.

Μὰ σκέψου τώρα ποῦ μιλεῖς
γὰρ τὰ θηρία τῆς Βουλῆς
νᾶβλεπες ἔμπρός σου ζωντανὸ τοῦ λέοντος τὸ πτόμα
καὶ μὰ μπουκιὰ νὰ σ' ἔκανε μ' ἐκεῖνο τὸ στόμα.

Φ. — Καὶ μόνον νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς ἀνατριχίζει...
φαντάσου τέτοιο χωρατὸ νὰ τῶκανε γὰρ χάξι
καὶ ν' ἀκονίστῃ καθ' ἡμῶν βουλιμῶντα βλέμματα...
δὲν εἶναι καὶ παράξενον νὰ ἴψῃσῃ ὅτ' ἀ ψέμματα.

Π. — Μὴ μὲ τρομάξῃς, μασκαρῆ,
κερρὸς ὁ λέων κείται...
Φ. — Πῶ! πῶ! σκεύει τὴν οὐρὰ
κι' ἡ χαιτὴ του κινεῖται.

Π. — Μίλα καλὰ, βρε Φα σουλῆ...
Φ. — Σὺν νᾶκουσα μουγγρίσματα.
Π. — Ἀδέλφαι, συγχαίρετε με, καὶ σ' ἄλλους χαριεῖσματα.
Φ. — Νομίζω πῶς σκάνεται...
Π. — Τρόντι... κύτταξέ το...
φρουγάτε καὶ μὲς ἔρχε...
Φ. — Ὅτ' ἀ πόδις, Περικλέτο.

Ἐπαίχθη ὅτ' οὐ Βαριετὸ τὸ δρῆμα τοῦ Πολέμη,
ἦγουν ὅτ' ἡ Ἄκρη τοῦ Κρεμνοῦ, ποῦ φανταστικὰ γέμει,
διαδραματιζόμενον ἐντὸς μοναστηρίου
μ' ἐξάρσεις στίχων λαξευτῶν καὶ πλῆρες μυστηρίου.
Ὁ κόσμος ἐνθουσιωδῶς τὸ κατενεφεροκρούει
κι' ἡ Ζάμπου πάλι ἴφηνε μὲ καλλιτέχνης πρώτη.

**Καὶ καμπόδασι ποικιλίαις,
μ' ἄλλοις λόγοις ἀγγελίαις.**

Ἡμερολόγιον Βρετοῦ Ἐγκυκλοπαιδικῶν,
πολύτιμον ἐγκόπιον καὶ καλλιτεχνικόν,
ποῦ πρέπει μὲς ὅτ' ἡ τσίπη των νὰ τῶγουν ἄλλας κι' ἄλλους
τύπους Γεράρδων ἀδελφῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἄνευ συστάσεων κι' ἐμοῦ, τοῦ ταπεινοῦ σὰς δούλου,
διεβάζετε τὰ «Χρυσάνθεμα» τοῦ Καλογεροπούλου,
τούτῃστι μίαν ποίησιν, ποῦ δίχως νᾶχῃ στίχους
θέλγει τὸν ἀνεγνωστὴν τῆς μὲ λεπτοτάτους ἤχους.

Νέον Ἡμερολόγιον τῆς γῆς τῶν Φαρκῶνων,
ποτόπιον Αἰγυπτιακῶν, ποικίλον μετ' εἰκόνων.
Μεσα ὅτ' ἡ Ἀλεξάνδρεια τῶν τυπωσῶν πρώτης
Ἀργύρης ὁ Δρακόπουλος, καλλιθέτης ἐκδότης.